

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **J. H.**, zast. Mgr. Pavlem Schollem, advokátem se sídlem Bráfova tř. 1371/16, Třebíč, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**, se sídlem Lidické náměstí 9, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 4. 2018, č. j. KRPU-58153-22/ČJ-2015-0400DP-05, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 4. 2021, č. j. 15 A 126/2018 - 29,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalobci **se vrací** soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši **1 000 Kč**, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu **do 30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Pavla Scholla, advokáta se sídlem Bráfova tř. 1371/16, Třebíč.
- IV.** Žalobci **se vrací** opakovaně zaplacené soudní poplatky za kasační stížnost a za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši **6 000 Kč**. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu **do 30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Pavla Scholla, advokáta se sídlem Bráfova tř. 1371/16, Třebíč.
- V.** Soud **vyzývá** zástupce žalobce, aby ve lhůtě **1 týdne** od doručení tohoto rozsudku sdělil číslo bankovního účtu, na který mají být zaplacené soudní poplatky vráceny.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 1. 12. 2014, č. j. KRPU-203925-12/ČJ-2014-0400DP-05, zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, územního odboru Most, obvodního oddělení Litvínov (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 21. 10. 2014, KRPU-203925-8/ČJ-2014-040812. Tímto rozhodnutím byl zamítnut návrh žalobce ze dne 5. 9. 2014 na obnovu řízení ve věci přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 21. 11. 2012 v 10:00 hodin v Litvínově, ulici S. K. Neumanna,

řídil motorové vozidlo PEUGEOT 307, RZ X, a jako řidič nebyl připoután bezpečnostním pásem. Tento přestupek byl téhož dne projednán v blokovém řízení a žalobci byla uložena pokuta ve výši 100 Kč.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalované žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), který rozsudkem ze dne 24. 10. 2017, č. j. 15 A 15/2015 - 30, rozhodnutí obou správních orgánů zrušil a věc jim vrátil k dalšímu řízení s tím, že mají provést výslech zasahujícího policisty. Správní orgán I. stupně po provedení výslechu zasahujícího policisty nstržm. R. K. rozhodnutím ze dne 9. 2. 2018, č. j. KRPU-58153-16/ČJ-2015-040812-05, opět zamítl návrh na povolení obnovy řízení. Žalovaná následně rozhodnutím uvedeným v záhlaví prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

[3] Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal žalobu, kterou krajský soud zamítl rozsudkem uvedeným v záhlaví. Nesouhlasil s tvrzením, že se žalovaná nevypořádala s odvolací námitkou, že správní orgán I. stupně neuvedl v odůvodnění, jak ke svému rozhodnutí dospěl. Žalovaná na tuto odvolací námitku reagovala na straně 4 napadeného rozhodnutí tak, že z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí jednoznačně vyplývají úvahy, které správní orgán I. stupně vedly k zamítnutí žádosti o obnovu řízení.

[4] Krajský soud nevyhověl ani námitce, že správní orgány nesprávně vyhodnotily podmínky pro obnovu řízení. Dle usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010 - 65, č. 2838/2013 Sb. NSS, přichází obnova řízení na žádost účastníka řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) „*v úvahu u přestupku, který byl vyřízen v blokovém řízení postupem podle § 84 a násl. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, jen v případě, že žadatel neudělil souhlas s uložení pokuty v blokovém řízení.*“ Žalobce během správního řízení navrhl jako důkaz pouze znalecký posudek ohledně zjištění, zda se na pokutovém bloku jednalo o jeho podpis. Až s odstupem několika let navrhl jako důkaz výslech bývalých spolupracovníků jako svědků ohledně skutečnosti, kdo u nich v zaměstnání jezdil se služebním vozem a kdo mohl zneužít jeho doklady. Odcizení nebo zneužití dokladů však žádným způsobem neohlásil orgánům činným v trestním řízení. Žalobci se tak nepodařilo zpochybnit, že přestupek spáchal a udělil souhlas k jeho projednání v blokovém řízení. Břemeno tvrzení a břemeno důkazní v rámci řízení o žádosti o obnovu řízení tíží právě žadatele. Žadatel o obnovu řízení, který zpochybňuje svůj souhlas s uložení pokuty v blokovém řízení, musí tvrdit takové skutečnosti, které budou relevantní, dostatečně konkrétní a věrohodné, aby vyvolaly důvodné pochybnosti o tom, že skutečně souhlas udělil. Provedení těchto důkazů pak mohou správní orgány odmítnout, pokud nejsou tvrzení vzhledem ke své obecnosti způsobila odůvodnit povolení obnovy blokového řízení nebo pokud navrhované důkazy vzhledem ke skutečnostem, které mají prokázat, nemohou zcela zřejmě zpochybnit rozhodná zjištění.

[5] K námitce, že žalovaná vyhodnotila, že podpis na pokutovém bloku patří žalobci, aniž by si kvůli tomu vyžádala znalecký posudek, krajský soud uvedl, že až poté, kdy bylo vydáno nové rozhodnutí správního orgánu I. stupně, žalobce navrhl doplnění dokazování, ve kterém uvedl, že pokud by provedení výslech zasahujícího policisty a případné další výslechy neprokázaly, že nebyl řidičem kontrolovaného vozidla, pak navrhuje znalecké zkoumání podpisu na pokutovém bloku. Žalovaná byla oprávněna sama učinit závěr o shodě podpisů, neboť se jedná o pouhé porovnání jejich vzhledu. Řádně vysvětlila, jak k tomuto závěru dospěla, a věnovala se i následně změně podpisu žalobce.

[6] K námitce ohledně výpovědi zasahujícího policisty krajský soud uvedl, že při jejím posuzování vycházel z rozsudků Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 26. 1. 2017, č. j. 4 As 216/2016 - 34, či ze dne 9. 3. 2017, č. j. 4 As 223/2016 - 27, dle kterých lze o věrohodnosti a nestrannosti policisty pochybovat, existují-li důkazy svědčící

pokračování

o jeho zaujatosti vůči osobě obviněného, nebo pokud je policista hodnocen či odměňován podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky, nebo v případě šikanózního postupu, který spočívá v provádění přehnaně horlivé a rozsáhlé kontroly, aniž by k tomu byl rozumný důvod. Jelikož v řízení nebylo prokázáno ani tvrzeno, že by byl policista proti žalobci jakkoliv zaujatý, a jeho výpověď byla v souladu s úředním záznamem a pokutovým blokem, krajský soud shledal jeho výpověď věrohodnou.

[7] K neprovedení výslechu dalších svědků uvedl, že jejich výpověď neměla prokázat, že žalobce nebyl přestupcem, pouze dosvědčit, jak bylo používáno služební vozidlo. Ani ohledně A. V., kterého podezřívá ze zneužití svých dokladů a podpisu, žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které jej k takovému tvrzení vedly. Vzhledem k důkaznímu břemenu, které žadatele o obnovu řízení ve vztahu k prokázání nových skutečností tíží, krajský soud považoval odůvodnění navržených důkazů ze strany žalobce za nedostatečné. Žalovaná proto nebyla povinna je provést.

II. Kasační stížnost, vyjádření k ní a replika

[8] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[9] Krajský soud rezignoval na svůj názor uvedený v předchozím rozsudku o závažnosti výslechu zasahujícího policisty a nepoužitelnosti úředního záznamu jako důkazu ve správním řízení. Výslech svědka byl sice realizován, nicméně z jeho výpovědi nevyplývaly žádné konkrétní skutečnosti, které by dokumentovaly průběh blokového řízení, resp. by byly schopny ztotožnit přestupce. Z výpovědi vyplynulo pouze to, že si policista na situaci kolem přestupku nepamatuje. S ohledem na časový odstup se omezil na obecné konstatování, že totožnost řidiče kontroluje dle jeho řidičského průkazu. Za účelem prokázání problematičnosti identifikace konkrétní osoby dle malé fotografie na řidičském průkazu stěžovatel doložil ve správním řízení dvě fotografie zachycující jeho aktuálnější podobu než tu, která je součástí řidičského průkazu vydaného dne 29. 12. 2010. Změna podoby je markantní. Správní orgán I. stupně se však nekonkrétností výpovědi policisty ani argumenty stěžovatele nezabýval. Relevanci, věrohodnost a konkrétní okolnosti dopravní kontroly a blokového řízení opět postavil na procesně nepoužitelném úředním záznamu, na citaci služební slibu a konstatování, že stěžovatel porušení tohoto slibu neprokázal. Správní orgán I. stupně odkázal na rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 - 114, ačkoliv krajský soud v dřívějším rozsudku uvedl, že tento rozsudek není na projednávaný případ aplikovatelný.

[10] Žalovaná uvedla, že po policistovi nelze požadovat, aby si na projednávaný případ s odstupem času pamatoval. Stěžovatel poté v žalobě namítl, že z totožného důvodu pokládá za nevěrohodné jakékoliv konkrétní skutečnosti, které jsou obsaženy v úředním záznamu pořízeném dne 9. 9. 2014, tedy rok a tři čtvrtě po spáchání přestupku. Tento záznam vyhotovil tentýž policista zjevně v reakci na žádost o obnovu řízení ze dne 5. 9. 2014. V odvolání i v žalobě namítl nevěrohodnost svědka, který si dle úředního záznamu po takové době vzpomněl na číslo řidičského průkazu, který mu byl v době kontroly předložen. Je zjevné, že svědek musel mít k dispozici správní spis a k jeho obsahu se nemohl dostat jinak, než že mu byl poskytnut rozhodujícím správním orgánem. Žalovaná takový postup posvětila. Tento postup prokazuje podjatost svědka i správních orgánů. Krajský soud se těmito námitkami vůbec nezabýval. Popřel svůj původní názor, že úřední záznam je jako důkaz nepoužitelný. Věrohodnost svědka opřel o citaci rozsudků NSS, které stěžovatel nemá za přílehlivé. Policistu nelze považovat za nestrannou osobu v případě, kdy se má zpětně vyjadřovat k řádnosti provedení svého úkonu. V takovém případě by připuštění možnosti,

že se během ztotožnění řidiče mohl splést, znamenalo přiznání pochybení při úředním postupu. V takové okolnosti stěžovatel shledává zájem svědka na zamítnutí obnovy řízení, nikoli v tom, že by byl zaujatý proti jeho osobě. Je paradoxní, že dle krajského soudu je posouzení věrohodnosti výpovědi policistů součástí hodnocení důkazů, při němž je nutné vzít v úvahu všechny okolnosti případu. Správní orgány ani krajský soud se totiž všemi okolnostmi případu nezabývaly. Krajský soud dokonce uvádí jako jeden z důkazů úřední záznam ze dne 9. 9. 2014, který byl zcela zjevně vytvořen za užití informací ze spisového materiálu a nejde o spontánní vyjádření svědka. Úřední záznam má sloužit jen jako podklad k úvaze, zda osoba, která jej sepsala, má být vyslechnuta jako svědek.

[11] Správní orgán I. stupně pochybil, když nevycházel ze všech procesně použitelných důkazů a důkazní situaci posuzoval jednostranně. Z výpovědi svědka a podpisu na dílu B pokutového bloku, které měly prokazovat, že stěžovatel spáchal přestupek a souhlasil s jeho projednáním v blokovém řízení, zůstal pouze podpis na pokutovém bloku. Autentičnost podpisu stěžovatel navrhoval přezkoumat odborníkem, avšak správní orgány tento důkaz bez relevantního vysvětlení zamítly, neboť měly za dostatečné své laické posouzení. Stěžovatelův podpis byl v jeho zaměstnání dobře znám, a proto je logické, že jestli se za něj přestupce vydával, tak použil i jeho podpis. Krajský soud však totožně s žalovanou argumentuje změnou podpisu stěžovatele, kterou ale v žalobě logicky vysvětlil. Poté, co se o zneužití svého podpisu a dokladů dozvěděl, začal užívat složitější, huře napodobitelný podpis. Nikdy netvrdil, že by podpis podobný tomu, kterým se podepsal přestupce, neužíval. Správní orgány proto měly zadat znalecký posudek dle § 56 správního řádu. Dle § 36 odst. 1 správního řádu je účastník řízení oprávněn navrhnout důkazy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí. Správní orgány dobu, po kterou mohl činit své návrhy, nikterak neomezily. Přesto neprovedly žádný z výslechů bývalých spolupracovníků či druhého zasahujícího policisty. Dále pak nezadaly k vypracování posudek z oboru písmoznalectví. Správní orgán I. stupně se k těmto návrhům postavil zcela netečně a žalovaná se s nimi vypořádala jen formálně. Důvod, proč nebyl nařízen výslech svědků, spočíval v tom, že tento důkaz navrhl až v rámci doplněného dokazování prováděného po vrácení věci krajským soudem. Došlo tak k porušení jeho práva daného § 36 odst. 1 správního řádu.

[12] Krajský soud zcela ignoroval, že stěžovatel nebyl přítomen v místě a čase spáchání přestupku, tudíž nemohl navrhnout konkrétní důkaz, který by umožnil vysvětlení skutečnosti, kdo a jak přestupek spáchal. Mohl poskytnout pouze svou verzi, kterou hodlal podpořit důkazy. Učinil tak až v řízení následujícím po zrušení původních rozhodnutí, jelikož si uvědomil, že k obnově řízení nepostačí pouze jeho tvrzení, že přestupek nespáchal. Proto navrhl důkazy, které mohly dokázat, že podpis na bloku není jeho, a že jsou tedy dány podmínky pro obnovu řízení. Proto navrhl výslech spolupracovníků, kterým mohl dokázat, že si své doklady nechával ve služebním vozidle, s nímž pak jezdili i ostatní zaměstnanci. Za možného přestupce označil A. V. pouze v obecné rovině, jelikož nemůže vědět, zda to byl on. Tento závěr dovodil z podobné vizáže a trestní minulosti uvedeného. Správní orgány i krajský soud pojmají nutnost prokázat nové skutečnosti pro možnost obnovy řízení zcela formálně. Zásadní novou skutečností ve věci je sama výpověď stěžovatele, že přestupek nespáchal a uvádí všechny reálné vědomé okolnosti, které mohou přispět k ztotožnění pachatele. Věrohodnost jeho výpovědi by měla být vnímána v kontextu vedení řádného života. Po dobu tohoto řízení se dopustil jen jediného přestupku na úseku dopravy. Skutečnost, že je řádným účastníkem silničního provozu, lze ověřit z evidenční karty řidiče. Není náhodou, že se přestupky v jeho kartě nakupily v době, kdy sdílel služební vozidlo s dalšími osobami.

[13] Správní orgány v projednávaném případě porušily § 68 odst. 3 správního řádu, jelikož se nevypořádaly s návrhy a námitkami ohledně podkladů rozhodnutí. Od spáchání přestupku uběhlo osm a půl roku a sedm let se řeší otázka, zdali jsou dány zákonné podmínky pro obnovu řízení. Stěžovatel vždy spolupracoval a nijak neobstruoval. Celou dobu řízení žije

pokračování

v psychickém stresu, že přijde o řidičský průkaz, a tím i o ekonomické zázemí. Je proto přesvědčen, že bylo zasaženo do jeho ústavního práva na projednání věci bez průtahů. Za shora uvedenou dobu by již byla promlčena trestní odpovědnost za trestný čin, jehož horní hranice činí tři roky. Oproti tomu projednávaný přestupek je nepromlčitelný. Navrhl proto, aby byl rozsudek krajského soudu zrušen a věc mu vrácena k dalšímu řízení. Požádal také o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[14] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhla její zamítnutí. Stěžovatel po celou dobu řízení nenavrhl žádný relevantní důkaz, kterým by zpochybnil skutečnost, že dne 21. 11. 2012 byl přestupcem, jehož údaje jsou uvedeny na pokutovém bloku. Dle § 52 správního řádu má účastník řízení povinnost označit důkazy na podporu svých tvrzení. Co se týče zasahujícího policisty, všechna jeho vyjádření uvedená v úředním záznamu nebo následně ve svědecké výpovědi jsou konzistentní. Naopak tvrzení stěžovatele se rozcházejí, když v průběhu prvního řízení prohlašoval, že nedisponuje žádnými důkazy na podporu svých tvrzení, a až v průběhu druhého řízení, které probíhalo s odstupem šesti let od projednání přestupku, najednou uvádí svědky, kteří by mohli vypovědět pouze to, jak probíhal výkon práce v jeho zaměstnání. Žádným způsobem též nedoložil, že by žalovaná nebyla schopna laicky posoudit podobnost podpisů, a že by tak byla nucena akceptovat návrh na znalecký přezkum. K tvrzení ohledně bezúhonnosti stěžovatele uvedla, že registr řidičů u něj po 21. 11. 2012 eviduje další tři postihy za porušení pravidel silničního provozu. K projednání přestupků došlo vždy v blokovém řízení a proti těmto rozhodnutím žádným způsobem nebrojil. Oba správní orgány vydaly svá rozhodnutí vždy v zákonem stanovené lhůtě a v jejich postupu nejsou žádné nedůvodné průtahy. Rozhodnutí vydané v blokovém řízení nebylo podkladem pro žádné další řízení, jako je např. řízení o odnětí řidičského průkazu z důvodu dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z tohoto důvodu žalovaná nespaturuje důvod pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[15] Stěžovatel v replice uvedl, že mu není zřejmé, jak má prokázat, že někde nebyl a nějaký přestupek nespáchal. Obzvláště, když již na začátku řízení uběhly od spáchání přestupku přibližně dva roky. Na začátku řízení o obnově řízení předpokládal, že postačí tvrzení, že přestupek nespáchal, a že správní orgány provedou řádné dokazování. Jelikož se tato představa ukázala jako naivní, navrhl důkazy, které však byly zamítnuty. Změna jeho postoje tedy pramení ze zkušenosti se správními orgány. Žalovaná ohledně úředního záznamu ze dne 9. 9. 2014 opomněla uvést, jak byl pořízen. Policistovi totiž bylo zjevně umožněno čerpat informace ze správního spisu. Výpověď policisty byla prosta konkrétních důkazů svědčících, že přestupek spáchal stěžovatel. Není mu proto jasné, z čeho plyne konzistentnost vyjádření policisty. Má též za to, že pokud vznikne potřeba odborného zkoumání, měl by být přibrán znalec z daného oboru. Žalovaná mu dává za vinu, že rozporoval pouze jeden přestupek. Jeho motiv žádosti o obnovu řízení spočívá ve zpochybnění dosažení 12 bodů, potažmo neodebrání řidičského oprávnění. V tomto směru byl poučen, že postačí zpochybnění pouze jednoho přestupku. Řešení ostatních přestupků mu proto přišlo zbytečné. Žalovaná dále pomíjí jeho bezúhonnost od té doby, co změnil zaměstnání, ve kterém došlo k zneužití jeho dokladů. Poukazem na délku řízení se snažil dokázat, že přiznání odkladného účinku nebude dominantním faktorem, který přispěl k délce celého řízení, a bez jeho přiznání do značné míry snažení stěžovatele pozbývá smyslu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti, a neshledal vady, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Vzhledem k tomu, že stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti také důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se NSS nejprve tímto důvodem. Bylo by předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by napadené rozhodnutí krajského soudu skutečně nepřezkoumatelné či založené na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Nejvyšší správní soud pro stručnost odkazuje na judikaturu ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS). Stěžovatel nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu spatřoval v nedostatku důvodů. Nejvyšší správní soud však dospěl k závěru, že napadený rozsudek nelze považovat za nepřezkoumatelný. Krajský soud se v něm vypořádal s námitkami uvedenými v žalobě a dostatečně zdůvodnil, z jakého důvodu dospěl ke svým závěrům. Pouhý nesouhlas stěžovatele se závěry krajského soudu nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho údajnou nepřezkoumatelnost (viz rozsudky NSS ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, či ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163).

[19] Dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými.

[20] Dle usnesení rozšířeného senátu č. j. 1 As 21/2010 - 65 je nutné považovat za důvod pro obnovu řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu zfalšování podpisu nebo záměnu identity obviněného z přestupku na pokutovém bloku uvedené v žádosti o obnovu řízení společně s navrhovanými důkazy vztahující se k těmto tvrzením. Jedná se totiž o dříve neznámé skutečnosti a důkazy, které vyšly najevo po právní moci rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit. Tyto skutečnosti a důkazy zároveň mohou odůvodňovat jiné řešení skutku, jež byl předmětem rozhodování v blokovém řízení.

[21] Pro obnovu řízení na žádost účastníka řízení platí, že povinnost tvrdit a dokládat skutečnosti, které mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, ve smyslu § 100 odst. 1 správního řádu, má žadatel o obnovu řízení. Je jeho povinností uvést skutečnosti a důkazy, které relevantním způsobem zpochybní závěry, k nimž dospěl správní orgán při svém dřívějším rozhodování. Jedná se totiž o mimořádný opravný prostředek, který umožňuje nápravu nesprávných skutkových zjištění v již pravomocně skončeném řízení. Navíc, jak plyne z bodu [33] výše citovaného usnesení rozšířeného senátu, k výkladu možnosti obnovy blokového řízení je třeba přistupovat tak, aby nebyl zcela popřen smysl blokového řízení jako neformálního typu řízení o přestupku, v němž se zachycují skutkové otázky zjednodušeným způsobem, a aby se z institutu obnovy řízení nestal způsob, jak v případech původně řešených v blokovém řízení uniknout sankci za přestupek (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 As 103/2011 - 87).

[22] Smyslem obnovy blokového řízení je odstranění zjevné nespravedlnosti v případě, kdy později vyjde najevo, že osoba, která je uvedena na pokutovém bloku jako přestupce, se daného přestupku objektivně nemohla dopustit. Dle rozsudku NSS ze dne 24. 5. 2017, č. j. 6 As 296/2016 - 65, toto řízení nemá a nemůže sloužit jako svého druhu standardní opravný prostředek proti rozhodnutí vydanému v blokovém řízení. Uvedenou právní úpravu nelze vykládat tak, že účastník řízení se může omezit na pouhé prohlášení, že souhlas s projednáním v blokovém řízení neudělal, resp. v době spáchání přestupku se na místě

pokračování

přestupku nenacházel. Žadatel o obnovu řízení by naopak měl v těchto případech tvrdit a doložit takovou verzi reality, která je způsobilá jeho souhlas s vyřízením věci v blokovém řízení zpochybnit. Správnímu orgánu poté přísluší hodnotit, zda žadatel břemeno tvrzení a břemeno důkazní v tomto směru unesl a je namíste obnovu řízení povolit, zda je třeba dokazování doplnit, nebo zda jsou tvrzení a žadatelem doložené důkazy natolik „slabé“, že samy o sobě nemohou doposud zjištěný skutkový stav relevantně zpochybnit.

[23] Stěžovatel v nyní projednávaném případě popřel, že by dne 21. 11. 2012 spáchal projednávaný přestupek a že by souhlasil s jeho projednáním v blokovém řízení. Zpochybnil nestrannost zasahujícího policisty, který dle něj má zájem na tom, aby nebyla povolena obnova řízení, jelikož by tím došlo k přiznání jeho pochybení při úředním postupu. S takovýmto pojetím posuzování zaujatosti příslušníků Policie ČR však nelze souhlasit. Fakticky by totiž mělo za důsledek, že by došlo ke zpochybnění výpovědi policisty vždy, kdy se policista na řízení jakkoliv podílel. Policisty je s ohledem na jejich postavení možné považovat za hodnověrné osoby, které jednájí v rámci svých pravomocí a jejichž hodnověrnost může být zpochybněna jen konkrétními a zvláštními okolnostmi případu (viz rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011 - 70). Stěžovatel hodnověrnost policisty zpochybňoval na základě jeho údajného zájmu na věci. Toto tvrzení je však třeba něčím doložit, jelikož judikatura NSS vychází z předpokladu, že policista na věci nemá zájem, pokud se neprokáže opak. Tento závěr vychází například z výše uvedeného rozsudku NSS č. j. 4 As 19/2007- 114. Krajský soud sice v dřívějším rozsudku č. j. 15 A 15/2015 - 30 konstatoval jeho nepoužitelnost na projednávaný případ, nicméně tak učinil, jelikož v původním řízení na rozdíl od případu, kterým se výše uvedený rozsudek zabýval, správní orgány neprovedly výslech policisty. Tento výslech však byl po tomto prvním rozsudku krajského soudu dle protokolu o výslechu svědka (č. l. 35 správního spisu) proveden v následném řízení před správním orgánem I. stupně dne 16. 1. 2018.

[24] Dle stěžovatele z výslechu zasahujícího policisty nevyplývaly žádné konkrétní skutečnosti, které by prokazovaly průběh blokového řízení, resp. by byly schopny ztotožnit osobu přestupce. K této námitce je třeba uvést, že je zcela pochopitelné, že si policista v roce 2018 nepamatoval, jak přesně probíhala kontrola ze dne 21. 11. 2012 či jak v ten den vypadal stěžovatel. K výslechu policistů prováděnému po delší době od spáchání přestupku NSS v bodě [28] rozsudku ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 - 27, uvedl: *„Pokud by měli být policisté jako svědci na jednu stranu nuceni uvádět velmi konkrétní podrobnosti, aby naplnili požadavky na dostatečnou konkrétnost své výpovědi, a to navzdory časovému odstupu od pozorovaných událostí, a na druhou stranu by měla být z každého zjištěného rozporu týkajícího se nepodstatných detailů dovozována jejich nevěrohodnost, staly by se přestupky typu držení telefonu v ruce při řízení či jízda bez zapnutého bezpečnostního pásu prakticky nestíhatelnými. Při hodnocení důkazů v přestupkových řízeních je sice třeba ve prospěch obviněného aplikovat zásady práva trestního, nelze však při tom zcela odhlížet od reálných omezení lidské paměti a možností správního řízení.“* V rozsudku NSS ze dne 22. 10. 2014, č. j. 6 As 184/2014 - 34, byly za dostačující považovány výpovědi zasahujících policistů z roku 2012 ohledně přestupku projednaného v blokovém řízení v roce 2007, přičemž NSS v bodě [27] uvedl: *„Výpovědi svědků, zasahujících policistů, jen pro časový odstup, nepozbývají věrohodnosti. Byl jimi nadto toliko potvrzen postup, který v blokovém řízení při ukládání sankce za přestupek podle zákona o silničním provozu probíhá, mj. i postup při vystavení pokutového bloku.“* Výpovědi zasahujícího policisty ze dne 16. 1. 2018 byl tedy potvrzen postup při kontrole a na základě čeho policista zjišťuje totožnost pachatele přestupku. Tato část výpovědi je v souladu s obsahem úředního záznamu ze dne 9. 9. 2014. V dosud posuzovaných případech NSS vyhodnotil dokazování jako nedostatečné zejména tehdy, pokud se k neuspokojivým výpovědím policistů přidružil další důkaz zpochybňující jejich věrohodnost (srov. např. výše uvedený rozsudek NSS č. j. 8 As 100/2011 - 70, či rozsudek ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010 - 86). V nyní

projednávaném případě však věrohodnost zasahujícího policisty nebyla žádným jiným důkazem zpochybněna.

[25] Co se týče úředního záznamu ze dne 9. 9. 2014 (č. l. 54 správního spisu), je třeba připomenout, že situace v blokovém řízení je odlišná od klasického řízení o přestupcích. V řízení o přestupcích se úřední záznam vyhotovoval v době spáchání přestupku společně s oznámením o spáchání přestupku dle § 58 odst. 2 tehdy účinného zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Úřední záznam poté společně s tímto oznámením a svědeckou výpovědí zasahujících policistů může sloužit jako důkazní prostředek k prokázání spáchání přestupku v tomto řízení. Při obnově blokového řízení je však obvyklé, že zasahující policisté vyhotovují úřední záznam až jako reakci na podaný podnět k obnově řízení. Potom zcela logicky dochází ke skutečnosti, že je úřední záznam vyhotoven až po delší době od spáchání přestupku.

[26] Například v rozsudku ze dne 18. 4. 2014, č. j. 6 As 162/2013 - 52, NSS přezkoumával případ, kdy ke spáchání přestupku řešeného v blokovém řízení došlo v srpnu 2011, návrh na obnovu řízení byl podán dne 16. 7. 2012 a úřední záznam byl zpracován dne 23. 7. 2012. Ačkoliv mezi spácháním přestupku a vyhotovením úředního záznamu uběhl téměř rok, bylo z úředního záznamu možné vycházet ohledně určení osoby přestupce. V rozsudku ze dne 28. 6. 2018, č. j. 7 As 210/2017 - 46, NSS aproboval závěr, že úřední záznam ze srpna 2016 společně s pokutovým blokem dostatečně prokazovaly, že se přestupku spáchaného v listopadu 2014 dopustil tehdejší žalobce a že též souhlasil s projednáním přestupku v blokovém řízení, ačkoliv následně doložil čestné prohlášení majitelky dotčeného vozidla, že v ten den vozidlo neřídil. Ve výše uvedeném rozsudku č. j. 6 As 184/2014 - 34 byl úřední záznam o přestupku spáchaném v únoru 2007 pořízen dokonce až dne 7. 6. 2011. Nejvyšší správní soud proto ani v nyní projednávaném případě nemá důvod pochybovat o dostatečnosti úředního záznamu ze dne 9. 9. 2014, jelikož ten obsahově souhlasí se zněním pokutového bloku ze dne 21. 11. 2012 (č. l. 61 správního spisu na CD).

[27] Stěžovatel dále rozporoval závěr ohledně prokázání, že podpis v části B pokutového bloku je jeho. Lze mu dát za pravdu, že shoda či odlišnost podpisů je zpravidla předmětem znaleckého zkoumání. K tomu však nemusí dojít vždy, zejména pokud jsou oba podpisy do té míry podobné, že tuto podobnost dokáže zhodnotit i laik. Žalovaná na straně třetí napadeného rozhodnutí uvedla, že shodu podpisu porovnávala s písemnostmi, které doložil během správního řízení sám stěžovatel (návrh na obnovu řízení, odvolání ze dne 20. 11. 2014). Na těchto dokumentech byl dle jejího názoru stěžovatelův podpis shodný, proto shledala požadavek na provedení důkazu znaleckým posudkem nedůvodným. Není proto pravdou, že by návrh provedení tohoto důkazu zamítla bez relevantního vysvětlení. Judikatura NSS připouští, aby si o určité otázce v některých případech učinil orgán veřejné moci úsudek sám, přestože jde o otázku v první řadě odbornou (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 5. 2015, č. j. 7 As 69/2014 - 50, č. 3252/2015 Sb. NSS). Žalovaná neshledala rozdílnost podpisu na pokutovém bloku a podpisu na jiných dokumentech jím podepsaných. V posuzovaném případě se nejedná o sankční řízení vedené *ex officio*, ale o řízení o mimořádném opravném prostředku na žádost účastníka řízení, v němž břemeno tvrzení a břemeno důkazní leží primárně na straně tohoto účastníka. Správní orgány by se shodou podpisu musely vypořádat podrobněji, pokud by stěžovatel předložil znalecký posudek, který by potvrzoval, že se v případě podpisu na pokutovém bloku jedná o podvrh (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 8. 2018, č. j. 5 As 149/2017 - 44, nebo výše uvedený rozsudek č. j. 6 As 296/2016 - 65). Takový posudek však stěžovatel nedoložil. K uvedenému závěru též přistupuje skutečnost, že z pokutového bloku vyplývá, že byl na místě spáchání přestupku ztotožněn na základě řidičského průkazu, který byl předložen zasahujícímu policistovi. Pouhé ničím nepodložené tvrzení, že jeden z jeho bývalých spolupracovníků měl zneužít jeho doklady, není pro zpochybnění tohoto závěru dostačující.

pokračování

[28] Stěžovatel dále namítá, že žalovaná neprovedla výslech dalších svědků, jelikož tento důkaz navrhl až v rámci doplněného dokazování prováděného po vrácení věci krajským soudem. Žalovaná na straně čtvrté napadeného rozhodnutí uvedla, že důkazy z písemnosti ze dne 14. 2. 2018 (č. l. 24 správního spisu), mezi nimiž byl též návrh na výslech bývalých spolupracovníků, shledala nevěrohodnými, jelikož v dřívějším řízení stěžovatel žádný z těchto důkazů nenavrhl a výslech těchto osob navrhl až po více než čtyřech letech. Stěžovatel nemůže tvrdit, že až do doby než krajský soud zrušil dřívější rozhodnutí správních orgánů, nevěděl, že měl ke svému tvrzení, že přestupek nespáchal, doložit důkazní prostředky. Již výzvou ze dne 16. 9. 2014 (č. l. 59 správního spisu) byl upozorněn, že na podporu svých tvrzení neuvedl žádné důkazní prostředky. Ve vyjádření ze dne 10. 10. 2014 (č. l. 57 správního spisu) uvedl, že žádnými důkazními prostředky nedisponuje, jelikož spolupracovníků, kteří mohli místo něj služební vozidlo řídit, je velké množství. Jména spolupracovníků, kteří služební vozidlo též využívali, poprvé uvedl až v písemnosti ze dne 14. 2. 2018. K této námitce je třeba navíc uvést, že výpovědi měly pouze prokázat, že služební vozidlo, kterým byl přestupek spáchán, využívalo více osob. Tato skutečnost by však nebyla sama o sobě schopna zpochybnit závěr, že dne 21. 11. 2012 toto služební vozidlo řídil a souhlasil s projednáním přestupku v blokovém řízení. Pokud se až po několika letech řízení rozhodl navrhnout výslech dalších svědků, ačkoliv tyto důkazy mohl předložit již v době zahájení řízení, lze návrh těchto důkazů považovat za účelový.

[29] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku, že se správní orgány nevypořádaly s návrhy a námitkami ohledně podkladů rozhodnutí. Správní orgán I. stupně se nemohl vypořádat s návrhy na provedení důkazů, jelikož je stěžovatel uvedl až ve svém podání ze dne 14. 2. 2018, tedy několik dnů po vydání prvostupňového rozhodnutí. Ohledně výpovědi zasahujícího policisty správní orgán I. stupně uvedl, že policista neměl pochybnosti ohledně totožnosti osoby přestupce a nebylo prokázáno, že by měl na výsledku řízení jakýkoliv zájem. Žalovaná poté zdůvodnila, z jakého důvodu důkazy navržené stěžovatelem neprovedla. Oba správní orgány se tedy s námitkami stěžovatele vypořádaly dostatečně.

[30] K námitce, že bylo porušeno stěžovatelovo právo na projednání věci bez zbytečných průtahů, jelikož o tom, zdali přestupek spáchal, je vedeno řízení již několik let, se NSS nemohl vyjádřit, jelikož tuto námitku uvedl poprvé až v kasační stížnosti. Poprvé v ní též uvedl námitku ohledně nepromlčitelnosti jím spáchaného přestupku. K takovým skutečnostem NSS dle § 109 odst. 5 s. ř. s. při svém rozhodování nepřihlíží.

IV. Závěr a náklady řízení

[31] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek krajského soudu není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto NSS kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[32] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, které by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[33] Vzhledem k tomu, že NSS rozhodl ve věci samé bez zbytečného odkladu, nerozhodoval již samostatně o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační

stížnosti. Z tohoto důvodu NSS výrokem III. rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku ve výši 1 000 Kč za tento návrh stěžovateli. Tato částka mu bude vyplacena z účtu NSS k rukám zástupce Mgr. Pavla Scholla, advokáta se sídlem Bráfova tř. 1371/16, Třebíč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku [§ 10a odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o soudních poplatcích“)].

[34] Stěžovatel ve věci opakovaně dne 3. 6. 2021 (č. l. 20 a 21 spisu NSS) zaplatil soudní poplatek za kasační stížnost a za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v celkové výši 6 000 Kč. Byly proto naplněny podmínky pro vrácení zaplaceného soudního poplatku (§ 10 odst. 1 zákona o soudních poplatcích) ve výši 6 000 Kč. Soudní poplatky budou stěžovateli vyplaceny z účtu NSS do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

[35] Nejvyšší správní soud dále vyzval výrokem V. zástupce stěžovatele ke sdělení čísla bankovního účtu, na který mají být soudní poplatky vráceny. Určil mu k tomu lhůtu 1 týdně, kterou vyhodnotil jako přiměřenou povaze požadovaného úkonu. V případě neuposlechnutí výzvy ve stanovené lhůtě může být zástupci stěžovatele uložena pořádková pokuta podle § 44 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. června 2021

JUDr. Radan Malík
předseda senátu